

Cantàveu (ImI 5)(ALDC, IX, 2001. *Cantàveu* [ImI 5])

La persona 5 de l'imperfet d'indicatiu del llat. cl. era CANTABÁTIS, que en llat. vg. de la península Ibèrica es va canviar en CANTÁBÁTIS per anticipació de l'accent causada per analogia amb les persones 1, 2, 3 i 6 del mateix paradigma, i va desembocar, a través de l'ant. *cantàvets* (viu en parlars ribagorçans amb les formes *cantàvets* 87 i *cantàvats* 94), en *cantàv[ew]*, forma mantinguda en gran part del cat. occ., amb la var. *cantà[ew]* (*cantà[ew]* 163, *cantà[jaw]* 112, *canta[ju]* 134) per pèrdua de la labial. Quan la [e] àtona va esdevenir neutra [ə] en cat. or., *cantàv[ew]* va canviar-se en *cantàv[əw]*, que, sobretot a la part septentrional del cat. or., va convertir-se en *cantav[u]* (var. *cantav[o]* 89, 92) per reducció del diftong, com *dròpeu*

> *drop[u]*, topònim *Aro* < *Àreu* (cf. Veny, 2013 b: 211-212). En uns parlars del cat. nord-occ. es troba la var. *cantàv[aw]* (o *cantàv[əw]* 109, 114), analògica de *cantàv[am]*, que en uns altres parlars, per assimilació vocàlica a [w], ha donat *cantàv[ow]* (o *cantàv[əw]* 104), var. induïda també per la persona 4, *cantàv[om]*.

Des d'un angle geolingüístic, notem, com a resultats innovadors, *cantàvou*, de parlars nord-occ. septentrionals; *cantàveu*, del val. i alguns punts del nord-occ.; *cantavu*, del cat. or. i alg.

Cantàveu (model *portàveu*) és la forma normativa des del *DOrt*, 1917.

